

Като уханието на цвѣтътъ,
 Кое зефирътъ гони въ небесата,
 И кат' на отрока сънътъ
 При първий блисъкъ на зората.

Но ахъ, живота мой не ще се скрий,
 Кат' лучъ, кат' джхъ, кат' звукъ въ ширьтъ небесенъ:
 Тегла ще го сломятъ и скръбъ разбий
 И ще го глътне гробътъ тѣсенъ.

1882.

XVII.

ЖАННЕТА.

I.

Дѣте прѣкрасно, живо,
 Нагиздено, игриво —
 Отъ тебе се плѣнихъ!
 Ти малка си, Жаннето,
 Кат' цвѣтенце напѣто
 Съ благоуханенъ дихъ.

Въвъ твоитѣ очи умни
 Огнь отъ страсти шумни
 Тревожно не пламти;
 По твойто чело бяло
 Не е минало рало —
 Отъ горевитѣ мечти.

Ти смѣйшъ се ясно, дѣтски,
 И рокля си кокетски
 Поправяшъ всеѣки часъ,
 И прижитѣ свѣтовни
 И мислетѣ отровни
 Въвъ тебе сж безъ власть.